

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-135)

Dec (1) / 2012

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்6
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்8
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....11
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....18
6. திருவிருத்தம்.....25

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 112)

693. புண்யகீர்த்தி:

தன்னுடைய ஸங்கீர்த்தனம் என்பது தூய்மைப்படுத்தவல்லபடி இருப்பவன். கீழே உள்ள பல வரிகளைக் காண்க:

- ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (6-8-20) – நாமஸங்கீர்த்தனம் பும்ஸாம் விலாயநமுத்தமம் மைத்ரேய அசேஷபாபாநாம் தாதூநாமிவ பாவக: - மைத்ரேயரே! நெருப்பு எவ்விதம் உலோகங்களைத் தூய்மையாக்குகிறதோ அது போன்று, ஈடில்லாத பகவானின் திருநாமங்கள் அனைத்து பாவங்களையும் போக்குகின்றன
- ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (6-18-19) – அவசேநாபி யந்நாம்நி கீர்த்திதே ஸர்வாபதகை: புமாந் விமுச்யதே ஸத்ய: ஸிம்ஹத்ரஸ்தை: ம்ருகைரிவ – மான் ஒன்று சிங்கத்திடமிருந்து விடுவிக்கப்பட்டவுடன் எவ்விதம் தனது பயம் நீங்கப் பெறுகிறதோ அதே போன்று பகவானின் திருநாமங்களைத் தன்னை அறியாமல் உச்சரிக்கும் ஒருவன் அனைத்து பாவங்களிலும் இருந்து விடுபடுகிறான்.
- ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (6-2-17) – கலௌ ஸங்கீர்த்ய கேசவம் – கலிகாலத்தில் கேசவனின் திருநாம ஸங்கீர்த்தனமே போதுமானது.

மேலே உள்ள வரிகளை முன்னிட்டே அவனுடைய திருநாமங்கள் அனைத்தையும் தூய்மைப்படுத்தவல்லது எனப்படுகிறது.

694. அநாமய:

இவ்விதம் தன்னுடைய ஸம்பந்தம் என்னும் திவ்யமான மருந்து என்பதன் மூலம் ஸம்ஸாரம் என்னும் மிகப் பெரிய நோயைப் போக்கி அருள்பவன். ஸர்வேச்வரனை அனுபவிக்க இயலாமல் தடுப்பதால் அல்லவோ ஸம்ஸாரம் என்பது நோய் என்றே கூறப்படுகிறது? சாந்தோக்ய உபநிஷத் (4-10-3) – வ்யாதிபி: பரிபூர்ணோ அஸ்மி – ஸம்ஸாரத்தைப் பற்றி முழுவதுமாக அறிந்தவர்கள் “நான் பூர்ணமான வ்யாதி கொண்டவன்” என்பர் – என்றது காண்க.

695. மநோஜவ:

கீழே உரைக்கப்பட்டவற்றை மிகவும் வேகமாகச் செய்வதால் இவன் மனதைக் காட்டிலும் விரைவானவன் என்று கருத்து. கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- ஸ்ரீமத்பகவத்கீதை (9-31) – சுகிப்ரம் பவதி தர்மாத்மா – விரைவாக அடைவான்
- ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மம் (83-20) – ஸப்தஜந்மக்ருதம் பாபம் ஸ்வல்பம் வா யதி பஹு விஷ்ணோராலய விந்யாஸ ப்ராரம்பாதேவ – ஏழு ஜன்மங்களில் சேர்க்கப்பட்ட பாவங்களாக இருந்தாலும், அவை அதிகமாகவோ குறைவாகவோ இருந்தாலும், அவை அனைத்து மஹாவிஷ்ணுவின் கோயிலுக்குள் காலை எடுத்து வைத்தால் அழிந்துவிடும்.

696. தீர்த்தகர:

தன்னைப் போன்றே நினைப்பதாலும், கீர்த்தனம் செய்வதாலும் அனைத்தையும் தூய்மையாக்கவல்ல கங்கை மற்றும் புஷ்கரம் ஆகிய நதிகளின் அந்தத் தன்மைக்குக் காரணமாக உள்ளவன். ச்ருதி, ஸ்ம்ருதி போன்றவைகளை உண்டாக்கியவன். யோகீ ஞானம் ததா ஸாங்க்யம் – யோகம், ஞானம் மற்றும் ஸாங்க்யம் ஆகியவை அவனிடமே உண்டாயின – என்றது காண்க. ஸமுத்திரம் போன்ற தன்னில் அடியார்கள் புகுவதற்கு ஏற்றபடியாக அவதாரங்கள் என்னும் படித்துறைகளை உண்டாக்கியவன்.

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 135)

மேலே கூறப்பட்ட பூர்வபகவிகளின் வாதங்கள் அனைத்துமே பொருத்தம் அற்றவை ஆகும். எந்த ஒரு வாக்கியத்தை எடுத்துக்கொண்டாலும், அந்த வாக்கியம் மோலம் உணர்த்தப்படும் பொருளானது, அந்த வாக்கியத்தில் உள்ள சொற்களுடைய ஸம்பந்தம் மூலமே கிட்டுகிறது. ஒரு வாக்கியம் இலக்கணக் குறிப்பு ஒன்றை விளக்குவதாக இருந்தாலும், அந்த வாக்கியத்தில் "நீலம்" என்ற பதம் வந்தால், அது நீலமயமாக உள்ள ஒரு வஸ்துவைக் குறிப்பதாகவே உள்ளது என்றே கொள்ளவேண்டும். உதாரணமாக - நீலமுத்பலமாநய - நீல மலரைக் கொண்டு வா - என்ற வாக்கியத்தைக் கேட்டவுடன், நீல நிறத்தில் உள்ள மலர்கள் மட்டுமே கொண்டு வரப்படுகின்றன. இதே போன்று - விந்த்யாடவ்யாம் மதமுதிதோ மாதங்கணஸ்திஷ்டதி - மதம் கொண்ட யானைகள் மட்டுமே விந்த்ய மலையில் உள்ளன - என்ற வரியின் மூலம், மதம் மற்றும் விந்த்யமலை ஆகிய தன்மைகள் கொண்ட வஸ்துக்கள் மட்டுமே உணர்த்தப்பட்டன என்று கருத்து. இது போன்றே வேதாந்தங்களில் காணப்படுகின்ற இலக்கண ரீதியான வரிகளில் உள்ள ப்ரஹ்மமானது, அந்ததந்த வரிகளில் கூறப்படும் தன்மைகள் (குணங்கள்) கொண்டதாகவே கொள்ளப்படவேண்டும். ஒரு வஸ்துவை நாம் உணர்த்த எண்ணும்போது, அந்த வஸ்துவைக் குறித்த ஒரு தன்மையை முதலில் கூறுகிறோம்; இந்த வஸ்து வேறொரு தன்மையுடன் கூடியது என்பதை உணர்த்த நாம் இங்கு முயலவில்லை; இதே வஸ்துவுக்கு மூன்றாவதாக ஒரு தன்மை இருக்கலாம் - இங்கு உணரவேண்டுவது என்னவென்றால் இந்த வஸ்துவானது இங்கு கூறப்பட்ட மூன்று தன்மைகளுடன் கூடியது என்பதே ஆகும்.

ஆக பலவிதமான பொருள்கள் கொண்ட பதங்கள் மூலம் அமைக்கப்படும் வாக்கியமானது ஏதோ ஒரு குறிப்பிட்ட வஸ்துவை மட்டுமே உணர்த்துவதாக உள்ளது என்றே கொள்ளவேண்டும். ஒரு வாக்கியத்தால் உணர்த்தப்படும் வஸ்துவானது வேறு சில தன்மைகளுடன் கூடியதாக உள்ளதா இல்லையா என்பதை மட்டுமே அந்த வாக்கியம் உரைக்கிறது. உதாரணமாக - தேவதத்த: ச்யாமோ யுவா லோஹிதாஷ்டா: அதீந: அக்ருபண: அநவத்ய: - தேவதத்தன் என்பவன் கருத்த நிறம் கொண்டவன், வாலிபன், சிவந்த கண் கொண்டவன், ஏழை அல்லன், கருமி அல்லன், தோஷம் அற்றவன் - என்ற வரியைக் காண்க. ஒரு சில வாக்கியங்களில் கூறப்படும் இரண்டு அல்லது மூன்று தன்மைகளுக்குள் முரண்பாடு உண்டாவது போன்று தென்பட்டால், அவற்றுள் ஏதேனும் ஒன்றை மட்டுமே (எது ப்ரதானமாக உள்ளதோ) எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். உதாரணமாக - கௌர்வாஹீக: - வாஹிக நாட்டில் உள்ள அந்த மனிதன் முரடன் - என்ற வரியில் உள்ள "கோ" என்ற பதம் மாட்டைக் குறிப்பதாக இருந்தாலும், இங்கு அது போன்று கொள்ள இயலாது. ஆனால் நீலமலர் போன்ற வாக்கியங்களில் காணப்படும் தன்மைகளுக்குள் எந்தவிதமான முரண்பாடும் காணப்படுவதில்லை என்பதால், அந்த வாக்கியங்களில் உள்ள அனைத்து தன்மைகளையும் அந்த வாக்கியத்தால் கூறப்படும் வஸ்துக்களுக்குக் கொள்ளவேண்டும்.

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 135)

சரீரம் மற்றும் மனம் காரணமாக ஏற்படும் ஜாதிகளின் பேதங்கள்

மூன்றுவகையான பாகவதர்கள்

மூலம் - இப் பகவத்பரரில் ஐகாந்த்யம் பகவத்யேஷாம் ஸமாநமதிகாரிணாம் என்கிறபடியே தேவதாந்தர ஸ்பர்சமற்றவர்கள் ஏகாந்திகள். அவர்களில் வைத்துக் கொண்டு ஜ்ஞாநீ து பரமைகாந்தீ என்கிறபடியே ப்ரயோஜனாந்தர ஸ்பர்சமுமற்றவர்கள் பரமைகாந்திகள். அவர்களில் வைத்துக் கொண்டு விளம்பாசுஷமராய் ஸர்வசக்தியான சேஷி பக்கலிலே பரந்யாஸம் பண்ணி, செய்கிற கைங்கர்யத்துக்கு ப்ரயோஜனாந்தரம் கோலுகை "பொலிசைக்கு இடுவார் மாத்ரம்" என்கிற ச்ருத்யர்த்தத்தைத் தெளிந்து, இக்கைங்கர்யத்துக்கு மோசுஷமும் ப்ரயோஜநமென்று கோலாதே கைங்கர்யைக ப்ரயோஜநராயிருக்குமவர்களுடைய பரமைகாந்தித்வம் ஷோடச வர்ண ஸ்வர்ணத்தோடு ஒக்கும். இம்மாற்று அறியும் மஹர்ஷிகள் மஹாபாரதாதிகளிலே இப் பரமைகாந்திகளுடைய மாஹாத்ம்யத்தைப் ப்ரபஞ்சித்தார்கள்.

விளக்கம் - பாகவதர்களில் கீதார்த்த ஸங்க்ரஹம் (28) - ஐகாந்த்யம் பகவத்யேஷாம் ஸமாநமதிகாரிணாம் - பகவானிடம் மட்டுமே பக்தி என்பது ஆர்த்தன் அல்லாத மற்ற மூன்றுவகையினருக்கும் சமம் - என்பதற்கு ஏற்ப, மற்ற தேவதைகளை ஆராதிக்காமல் இருப்பவர்கள் ஏகாந்திகள் ஆவர். இவர்களில், கீதார்த்த ஸங்க்ரஹம் (29) - ஜ்ஞாநீ து பரமைகாந்தீ - இவர்களில் ஞானியாக உள்ளவன் பரமைகாந்தி ஆவான் - என்பதற்கு ஏற்ப, பகவானிடம் எந்தவிதமான பயனையும் எதிர்பாராமல் உள்ளவன் பரமைகாந்தி ஆவான். இவர்களில், அனைத்து சக்தியும்

கொண்டவனும் அனைவருக்கும் எஜமானனாக உள்ளவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனின் திருவடிகளில் பரந்யாஸம் செய்து, அதன் பின்னர் தான் செய்யும் கைங்கர்யத்துக்கு மோசஷம் என்ற பலனையும் எதிர்பார்க்காமல், பகவானிடம் பலனை எதிர்பார்ப்பவர்கள் வட்டிக்கு பணம் கொடுப்பவர்கள் போன்றே ஆவர் என்பதை ச்ருதிகள் கூறுவதை உணர்ந்து, தாங்கள் செய்யும் கைங்கர்யம் என்பதே கைங்கர்யத்தின் பலன் என்று எண்ணியபடி உள்ளவர்கள் பதினாறு கட்டி வராகள் (தூய்மையான தங்கம்) போன்றவர்கள் ஆவர். இதனை உணர்ந்த மஹரிஷிகள் மஹாபாரதம் போன்றவற்றில் இப்படிப்பட்ட பரமைகாந்திகளின் மாஹாத்மயத்தை அருளிச் செய்தனர்.

நாராயணைக நிஷ்டஸ்ய என்னும் ச்லோகத்தின் பொருள்

மூலம் – இவன் ப்ரபாவத்தைப் பற்ற

நாராயணைக நிஷ்டஸ்ய யா யா வருத்திஸ்ததர்சநம்

யோ யோ ஜல்பஸ்ய ஸ ஜப: தத்த்யாநம் யந்நிரீக்ஷணம்

தத்பாதாம்பவதுலம் தீர்த்தம் ததுச்சிஷ்டம் ஸுபாவநம்

ததுக்திமாத்ரம் மந்த்ராக்ராஹ்யம் தத்ஸ்ப்ருஷ்டமகிலம் சுசி

என்கிற ச்லோகங்கள் ப்ரமாணமேயாகிலும், இங்கு “யா யா வருத்திஸ்ததர்சநம்” என்றது சாஸ்த்ரவிருத்த வருத்தியைச் சொன்னபடியன்று. தேச காலாதி வைகுண்யத்தாலே ஆபத்ஸ்வநந்தராவ்ருத்தி: என்கிற நிலையிலே நின்றாலும் அது ஸமாராதநோபயுக்தமான ஸம்யகுபாதநமாம் என்றபடி.

விளக்கம் – இப்படிப்பட்ட பாகவதர்களின் ப்ரபாவத்தை விஹ்லேந்த்ர ஸம்ஹிதை - நாராயணைக நிஷ்டஸ்ய யா யா வருத்திஸ்ததர்சநம் யோ யோ ஜல்பஸ்ய ஸ ஜப: தத்த்யாநம் யந்நிரீக்ஷணம் தத்பாதாம்பவதுலம் தீர்த்தம் ததுச்சிஷ்டம் ஸுபாவநம் ததுக்திமாத்ரம் மந்த்ராக்ராஹ்யம் தத்ஸ்ப்ருஷ்டமகிலம் சுசி – நாராயணன் ஒருவனை மட்டுமே எப்போதும் எண்ணியபடி உள்ளவனுக்கு எந்தெந்த கர்மங்கள் உண்டோ, அவை அனைத்தும் பகவத் ஆராதனையே ஆகும்; அவன் பேசும்

அனைத்தும் ஜபமே ஆகும்; அவன் பார்க்கும் அனைத்தும் பகவத் த்யானமே ஆகும்; அவனுடைய கால்களில் பட்ட நீரானது தூய்மையான தீர்த்தம் ஆகும்; அவன் உண்ட பின்னர் மீதம் உள்ள உணவு தூய்மையானது ஆகும்; அவனுடைய பேச்சு அனைத்தும் மந்திரம்; அவன் தொடுவது அனைத்தும் தூய்மை ஆகிறது - என்றது காண்க. ஆனால் இங்கு “யா யா வருத்திஸ்ததர்சநம் - எந்தெந்த கர்மங்கள் உண்டோ, அவை அனைத்தும் பகவத் ஆராதனை” என்று கூறப்பட்டபோதிலும், இங்கு சாஸ்த்ரங்களால் தடுக்கப்பட்ட கர்மங்களைக் கூறவில்லை என்று அறியவேண்டும். ஒருவன் இடம், காலம் போன்ற சூழ்நிலை காரணமாகத் தன்னால் செய்யவேண்டியவற்றைச் செய்யாமல் போக நேர்ந்தாலும், தனக்கு விதிக்கப்படாமல், தன்னைக் காட்டிலும் தாழ்ந்தவற்றுக்கு விதிக்கப்பட்டதைச் செய்தால் தோஷம் ஏதும் இல்லை.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 91)

293. அஜ்ஞானத்துக்கடி அபராதம், அபூர்த்திக்கடி ஜ்ஞாநபூர்த்தி, ஆர்த்திக்கடி அலாபம், அபிநிவேசத்துக்கடி அழகு.

அவதாரிகை - இவ்வஜ்ஞாதி சதுஷ்டயத்துக்கும் ஹேதுவேதென்னு மாகாங்சைஷயிலே யருளிச் செய்கிறார் (அஜ்ஞாநத்துக்கு) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - மேலே கூறப்பட்ட அஜ்ஞானம் என்பதான நான்கிற்கும் என்ன காரணம்? என்ற சந்தேகத்திற்கு விடை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது ஜ்ஞாநதசையில் முன்னிடுகிற அஜ்ஞாநத்துக்கு மூலம், அநாதி காலக்ருத அக்ருத்யகரண க்ருத்யாகரணாதி ரூபமான அபராதம்; வரணதசையில் முன்னிடுகிற அபூர்த்திக்கு நிதாநம், பேற்றுக்கு ஹேதுவாக நினைக்க லாவதொன்றும் தனக்கில்லாமையை தர்சிப்பிக்கைக் குடலான ஜ்ஞாநபூர்த்தி; ப்ராப்தி தசையில் முன்னிடுகிறவார்த்திக்கு ஹேது, ப்ராப்ய வஸ்துவை சீக்ரமாகக் கிட்டப்பெறாமையாகிற அலாபம்; ப்ராப்யாநுபவ தசையில் முன்னிடுகிற அபிநிவேசத்துக்குக் காரணம், அநுபவித்தவளவால் த்ருப்தி பிறவாதே மேன்மேலு மாகாஷைப்படப்பண்ணு மவன் வடிவழவென்கை.

விளக்கம் - ஞான நிலையில் ஏற்படுகின்ற அறியாமைக்குக் காரணம் எல்லையற்ற காலமாக இவனிடம் இருப்பதான “செய்யக் கூடாதவற்றைச் செய்தல், செய்ய

வேண்டிவற்றைச் செய்யாமல் இருத்தல்” என்ற இரண்டு தோஷங்கள் ஆகும். வரணநிலையில் ஏற்படும் அபூர்த்திக்குக் காரணம், அதாவது ஸர்வேச்வரனைப் பற்றும் போது முன்னிடுகிற குறைவுக்கும் காரணம் - தான் அடையப்போகும் பேற்றுக்குக் காரணமாக இருக்க வேண்டிய எதுவும் தன்னிடம் இல்லை என்பதை உணர்த்துவதான ஞானத்தின் பரிபூர்ண நிலையே ஆகும். ஸர்வேச்வரனை அடையப்போது ஏற்படுகின்ற துக்கத்துக்குக் காரணம் - அடையவேண்டிய கைங்கர்யத்தை விரைந்து அடைய இயலாமல் உள்ளதால் ஏற்படும் இழப்பு என்பதாகும். ஸர்வேச்வரனுடைய அநுபவத்தை அடைந்த பின்னர் உண்டாகின்ற பெறும் காதலுக்குக் காரணம் - அநுபவித்த காரணத்தால் மனநிறைவு ஏற்படாமல் மேன்மேலும் ஆசைப்படும்படியாக உள்ள அவனுடைய வடிவழகு ஆகும்.

294. ஆர்த்தியு மபிநிவேசமு மிருக்கும்படி அர்ச்சிராதிகதியிலே சொன்னோம்.

அவதாரிகை - ஆர்த்யபிநிவேச வேஷ மிருக்கும்படி யென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஆர்த்தியு மபிநிவேசமு மிருக்கும்படி அர்ச்சிராதிகதியிலே சொன்னோம்) என்று.

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் உரைக்கப்பட்டதான ஆர்த்தி (துக்கம்) மற்றும் அபிநிவேசம் (பெருங்காதல்) ஆகிய இரண்டும் எவ்விதம் இருக்கும் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - [“இந்நின்ற நீர்மையினியா முறாமை” என்று தொடங்கி “திருவாணை நின்னாணை கண்டாய்” என்று தடுத்தும் வளைத்தும் பெறவேண்டும்படி பரமபக்தி தலையெடுத்தல்] என்னுமளவாக ஆர்த்தியிருக்கும்படியையும், [“செய்யவுடையுந் திருமுகமுஞ் செங்கனிவாயுங் குழலுங்கண்டு” என்கிறபடியே முன்புத்தை யழகை யநுபவித்து என்று தொடங்கி, தன்னைப் பெற்ற ப்ரீதியால் வந்த செவ்வியை யநுபவித்து] என்னுமளவாக அபிநிவேசமிருக்கும்படியையும் அந்த ப்ரபந்தத்திலே ஸுஸ்பஷ்டமாக அருளிச்செய்தாரிறே. ஆக, கைங்கர்ய தசைக்குமுன்பே நாலு தசையுண்டென்றும், அவை தானின்னதென்றும், அவ்வவ தசாநுகுணமான வஜ்ஞாதிசை முன்னிடவே

அவ்வவதசைகளில் ஸ்வரூப முஜ்ஜ்வலமாமென்றும், அவ்வஜ்ஞாதிசைகளைப் போக்குமவை ஆசார்ய ஜ்ஞாநாதிக ளென்றும், அவ்வஜ்ஞாநாதிகளுக்கு நிதாநங்களுஞ் சொல்லிற்றாய்த்து.

விளக்கம் - திருவிருத்தம் (1) – இந்நின்ற நீர்மையினியா முறாமை என்று தொடங்கி, திருவாய்மொழி (10-10-2) – திருவாணை நின்னாணை கண்டாய் – என்பது முடிய ஸர்வேச்வரணை தடுத்தும், அனைத்தும் பெறவேண்டும்படி பரமபக்தி ஏந்தி நிற்பது வரை “துக்கம்” நீடிக்கும். பெருமாள் திருமொழி (6-7) – செய்யவுடையுந் திருமுகமுஞ் செங்கனிவாயுங் குழலுங்கண்டு – என்பதற்கு ஏற்ப முன்னைய அழகை அனுபவித்து என்று தொடங்கி, தன்னைப் பெற்ற ப்ரீதி காரணமாக அவனுக்கு ஏற்பட்ட அழகை அனுபவித்து என்று முடிய பெருங்காதல் காணப்படும். இப்படியாக இவர் அருளிச்செய்த அர்ச்சிராதி என்ற க்ரந்தத்தத்தில் அருளிச்செய்தார் அல்லவோ? ஆக இதுவரை கைங்கர்ய நிலைக்கு முன்பு நான்கு நிலைகள் உள்ளன என்பதும், அவை எவை என்பதும், அந்தந்த நிலைகளுக்கு ஏற்றபடியாக அறியாமை போன்றவை வெளிப்படும்போது அந்தந்த நிலைகளில் ஆத்மா ஒளிரும் என்றும், அறியாமை போன்றவற்றை நீக்குதல் ஆசார்யனின் ஞானம் முதலானவை என்றும், அந்த அறியாமை போன்றவற்றுக்கான காரணங்கள் எவை என்றும் அருளிச்செய்தார்.

295. இவன் தனக்கு நாலுதசைபோலே நாலுகுணமுண்டு.

அவதாரிகை – இந்த தசாசதுஷ்டய ப்ரஸங்கத்திலே, இவனுடைய குணசதுஷ்டயத்தையு மருளிச்செய்கிறார் மேல் (இவன் றனக்கு) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இந்த நான்கு நிலைகள் குறித்து உரைக்கப்பட்ட இந்த இடத்தில், ஜீவாத்மாவின் நான்கு குணங்களையும் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, இவ்வதிகாரிக்கு ஸ்வரூபெளஜ்ஜ்வல்யத்துக் குடலாகக் கீழ்ச் சொன்ன தசாசதுஷ்டயம்போலே ஸ்வரூபெளஜ்ஜ்வல்ய ஹேதுவான குணசதுஷ்டயமு முண்டென்கை.

விளக்கம் - இந்த அதிகாரியின் ஆத்மா ஒளி வீசுவதற்கான காரணமாகக் கீழே கூறப்பட்ட நான்கு நிலைகள் போன்று, இந்த ஆத்மா ஒளி வீசுவதற்குக் காரணமாக நான்கு குணங்களும் உண்டு.

296. அதாவது ஜ்ஞாநமு மஜ்ஞாநமும் சக்தியுமசக்தியும்.

அவதாரிகை - அவைதானெவை யென்னு மாகாங்சைஷயிலே (அதாவது ஜ்ஞாநமு மஜ்ஞாநமும் சக்தியுமசக்தியும்) என்று அந்த குணங்கள் தன்னை யருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் - அந்த நான்கு குணங்கள் எவை என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

297. இதுதான் அவனுக்கு முண்டு.

அவதாரிகை - இவனுடைய குணசதுஷ்டயஞ் சொன்ன ப்ரஸங்கத்திலே ஈச்வரனுக்கு மிவையுண்டென்னுமிடத்தை யருளிச்செய்கிறார் (இதுதான் அவனுக்கு முண்டு) என்று.

விளக்கம் - ஜீவாத்மாவின் நான்கு குணங்கள் குறித்துக் கூறப்பட்ட இந்த இடத்தில் ஸர்வேச்வரனுக்கும் இந்த நான்கு குணங்களும் உண்டு என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (அவன்) என்று கீழ்ச்சொல்லிக்கொண்டு வந்த ஈச்வரனைப் பராமர்சிக்கிறது.

விளக்கம் - “அவன்” என்று சூர்ணையில் உள்ள பதம் கடந்த சூர்ணைகளில் உரைக்கப்பட்ட ஸர்வேச்வரனைக் குறிப்பதாகும்.

298. அவனுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு இவனுடைய குணம்; அஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு இவனுடைய தோஷம். சக்திக்கிலக்கு இவனுடைய ரக்ஷணம்; அசக்திக்கிலக்கு பரித்யாகம்.

அவதாரிகை - இப்படி இருந்துள்ள இருவருடைய குணங்களுக்கு விஷயங்களெவை யென்ன, அவற்றை விபஜித்தருளிச் செய்கிறார் (அவனுடைய) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படியாக உள்ள ஜீவாத்மா மற்றும் ஸர்வேச்வரன் ஆகிய இருவருடைய குணங்களுக்கும் இலக்கு என்ன என்பதைத் தனித்தனியாக அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - கீழெடுத்தவடைவி லன்றிக்கே ஈச்வர குணவிஷயங்களை முந்துறவருளிச் செய்தது, சேதநகுண விஷயங்கள் சொல்லி முடித்தால் அதின்மேலே ப்ராஸங்கிகமாக நிஷித்த சாதூர்வியத்ததை விஸ்தரேண அருளிச்செய்கைக்காக. (அவனுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு இவனுடைய குணம்) என்றது, “யஸ்ஸர்வஜ்ஞு:” என்றும், “ஸஹஸ்ராம்சு:” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வஜ்ஞானான அவனுடைய திவ்ய ஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயம், அத்வேஷாபிமுக்க்யந் தொடங்கி யிச்சேதனன் பக்கலுண்டான ஆத்மகுண மென்கை. (அஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு இவனுடைய தோஷம்) என்றது, “அவிஜ்ஞாதா ஸஹஸ்ராம்சு:” என்றும், “அவிஜ்ஞாதாஹி பக்தாநாமாகஸ்ஸு கமலேக்ஷண:, ஸதா ஜகத் ஸமஸ்தஞ்ச பச்யந்நபி ஹ்ருதிஸ்தித:” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, ஸர்வஜ்ஞானா யிருக்கச்செய்தே அவிஜ்ஞாதாவாயிருக்கு மவனுடைய வஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயம், ப்ரக்ருதிவச்யனான விவன் பண்ணும் அக்ருத்யகரணாதி தோஷமென்கை. (சக்திக்கிலக்கு இவனுடைய ரக்ஷணம்) என்றது, “ப்ராஸ்ய சக்திர் விவிதைவ ச்ருயதே” என்கிறபடியே ஸர்வசக்தியான அவனுடைய அகடிதகடநா ஸாமர்த்யமாகிற சக்திக்கு விஷயம், இவனுடைய ஸகலாநிஷ்டங்களையும் போக்கி ஸ்வரூபாநுகுணமான ஸகலேஷ்டங்களையும் கொடுக்கையாகிற ரக்ஷணமென்கை. (அசக்திக்கிலக்கு பரித்யாகம்) என்றது, அப்படி ஸர்வசக்தியான

அவனுடைய வசக்திக்கு விஷயம், துஸ்ஸஹமாக விவன் செய்யும் தோஷங்களாலே சீறிக் கைவிடுகை யென்கை.

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணைகளில் உரைத்தபடி ஜீவனின் குணங்கள் குறித்து முதலில் கூறாமல், ஸர்வேச்வரனுடைய குணங்களுக்கு உள விஷயங்களை முதலில் உரைத்து ஏன் என்றால் - சேதனர்களின் குணங்களை உரைத்து முடித்தால், அதனை நிறைவு செய்யும்விதமாக சூர்ணை 300 தொடங்கி, தள்ளத்தக்க வேண்டிய குணங்கள் குறித்து விரிவாக உரைப்பதற்கு ஏதுவாக இருக்கும் என்பதால் ஆகும். (அவனுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு இவனுடைய குணம்) - மாண்டுக்ய உபநிஷத் (1-10) - யஸ்ஸர்வஜ்ஞ: - யார் ஒருவன் அனைத்தையும் அறிந்தவனோ - என்றும், ஸ்ரீவிஷ்ணுஸஹஸ்ரநாமம் - ஸஹஸ்ராம்சு: - அடியார்களின் குணங்களை ஆயிரம் மடங்காக ஏற்பவன் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அனைத்தும் அறிந்தவனாகிய ஸர்வேச்வரனின் திவ்யமான ஞானத்திற்கு இலக்கு எது என்றால் - ஸர்வேச்வரனை வெறுக்காமல் இருத்தல், ஸர்வேச்வரனிடம் அன்புடன் இருத்தல் தொடக்கமாக உள்ள ஆத்ம குணங்களே ஆகும். (அஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு இவனுடைய தோஷம்) - ஸ்ரீவிஷ்ணுஸஹஸ்ரநாமம் - அவிஜ்ஞாதா - அடியார்களின் குற்றங்களை அறியாதவன், அவர்களின் குணங்களை ஆயிரமாகக் கொள்பவன் - என்றும், அவிஜ்ஞாதா - தாமரை மலர் போன்ற கண்கள் கொண்ட ஸர்வேச்வரன் எப்போதும் ஜீவனின் மனதில் இருந்தபடி, அனைத்தையும் அறிந்தாலும், அவனுடைய தோஷங்களை அறியாதவன் போன்றே உள்ளான் என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஸர்வேச்வரன் அனைத்தும் அறிந்தவன் என்றபோதிலும் அறியாதவனாக உள்ளது போன்று காணப்படும் அவனுடைய அறியாமைக்கு இலக்கு - சரீரத்தில் சிக்கியுள்ள ஜீவன் செய்யக்கூடாத பாவங்களே ஆகும். (சக்திக்கிலக்கு இவனுடைய ரசஷணம்) - ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் - பராஸ்ய சக்திர் விவிதைவ ச்ரூயதே - ஸர்வேச்வரனின் சக்தியானது மேலானதும் உயர்த்ததும் ஆகும் என்றே கூறப்படுகிறது - என்பதற்கு ஏற்ப அனைத்து சக்திகளும் கொண்ட அவனுடைய "யாராலும் செய்ய இயலாதவற்றைச் செய்து முடிக்கும் சாமர்த்யம் கொண்டவன்" என்பதன் இலக்கு - ஜீவாத்மாவுக்கு விருப்பம் அல்லாத அனைத்தையும் நீக்கி, அவன் கைங்கர்யம் செய்வதற்கு ஏற்றதான

ஸ்வரூபத்தை அளித்தல் என்ற ரக்ஷணம் ஆகும். (அசக்திக்கிலக்கு பரித்யாகம்) – இப்படியாக அனைத்து சக்தியும் கொண்ட அவனுடைய சக்தியின்மைக்கு விஷயம் – பொறுக்க இயலாத அளவிற்கு இவன் பாவம் செய்வதைக் கண்டு, மிகுந்த கோபம் கொண்டு, கைவிடுதலே ஆகும்.

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 101)

1-10-2 கண்ணுள்ளே நிற்கும் காதன்மையால் தொழில்
எண்ணிலும் வரும் என்னினி வேண்டுவம்
மண்ணும் நீரும் எரியும் நல்வாயுவும்
விண்ணுமாய் விரியும் எம்பிரானையே.

பொருள் - பூமி, தண்ணீர், அக்னி, காற்று மற்றும் ஆகாயம் என்ற பஞ்சபூதங்களைத் தனது சரீரமாகக் கொண்டு எங்கும் பரந்து விரிந்து நிற்கும் ஸர்வேச்வரனை மிகுந்த ப்ரியத்துடன் வணங்கினால், அவன் தன்னை வணங்கியவர்கள் கண்களில் எப்போதும் நிற்பான். ஒன்று, இரண்டு என்று எண்ணினாலும் வந்து நிற்பான். ஸர்வேச்வரனின் தன்மை இப்படியாக உள்ள பின்னர் நமக்கு அவன் செய்வது வேறு ஏதேனும் உண்டோ?

அவதாரிகை - பரமபக்திக்கும் பரிகணநைக்கும் ஒக்க முகங்காட்டும் என்கிறார்.

விளக்கம் - பரமபக்திக்கும், எண்ணுதலுக்கும் ஒரே போன்று தன் திருமுகம் காட்டுவான் என்று இந்தப் பாசுரத்தில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (கண்ணுள்ளே நிற்கும் காதன்மையால் தொழில்) பரமபக்தி யுத்தராய்க் கொண்டு தொழில், அவர்கள் கண்வட்டத்துக்கு அவ்வருகு போகமாட்டாதே நிற்கும். தன்னையொழியச் செல்லாமையை உடையராய்க்

கொண்டு தொழில், தானும் அவர்களை யொழியச் செல்லாமையை உடையனாய் அவர்கள் கண்வட்டத்தினின்றும் கால் வாங்கமாட்டாதே நிற்கும். (எண்ணிலும் வரும்) “கடம், படம், ஈச்வரன்” என்றால், “நம்மை, ‘இல்லை’ என்னாதே, இவற்றோடொக்கப் பரிகணித்தானிறே” என்று வரும். “சதுர்விம்சதி தத்த்வமாயிருக்கும் அசித்து, பஞ்சவிம்சகன் ஆத்மா, ஷட்விம்சகன் ஈச்வரன்” என்றால், “நம்முடைய உண்மையையும் இவற்றோபாதி இசைந்தானிறே” என்று வந்து முகங்காட்டும். (வரும்) நிற்குமதில்லை. இவன் “போ” என்றபோதும் அதுக்கும் உடலாக வருமித்தனை. அன்றியே, (எண்ணிலும் வரும்) நம்முடைய எண்ணை மிஞ்சிவரும் என்றுமாம். (எண்ணிலும் வரும்) “இருபத்தொன்று, இருபத்திரண்டு, இருபத்துமூன்று, இருபத்துநான்கு, இருபத்தஞ்சு, இருபத்தாறு” என்று எண்ணினால், “இருபத்தாறு நானே” என்று வரும் என்றுமாம்.

விளக்கம் - (கண்ணுள்ளே நிற்கும் காதன்மையால் தொழில்) - பரமபக்தியுடன் தொழுதால், அவர்களின் கண் வட்டத்தை விட்டு அப்பால் செல்லாமல் அங்கேயே இருப்பான். தன்னைத் தவிர வேறு எங்கும் செல்லாமல் தொழுதபடி இருந்தால், தானும் அவர்களை விட்டு எங்கும் செல்லாமல் அவர்களுடைய கண் வட்டத்திலேயே அகலாமல் இருப்பான். (எண்ணிலும் வரும்) - வாதங்கள் செய்யும்போது “கடம், படம், ஈச்வரன்” என்று உதாரணம் கூறுவர்; இவ்விதம் கூறும்போது ஸர்வேச்வரன் தனது திருவுள்ளத்தில் “நம்மை இல்லை என்று கூறாமல் இவற்றுடனாவது பட்டியல் இட்டானே” என்று எண்ணி அவனிடம் வருவான், “24வது தத்வம் அசித், 25வது தத்வம் ஆத்மா, 26வது தத்வம் ஈச்வரன்” என்று வேதாந்திகள் கூறுவர்; அப்போது ஈச்வரன் “நம்மைப் பற்றிய உண்மையை இவற்றுடனாவது சேர்த்துக் கொண்டானே”, என்று எண்ணி வருவான். (எண்ணிலும் வரும்) - நாம் அவனை எண்ணாதபோதிலும் அவன் வந்து நிற்பான். (எண்ணிலும் வரும்) - “21, 22, 23, 24, 25, 26” என்று எண்ணியபடி இருந்தால் “அந்த இருபத்து ஆறு நானே ஆவேன்” என்று வருவான்.

வ்யாக்யானம் - (என் இனி வேண்டுவம்) பரமபக்திக்கும் பரிகணநைக்கும் ஒக்க முகங்காட்டுவானான பின்பு எனக்கு ஒரு குறையுண்டோ? அவன் இவன்பக்கல் அப்ரதிஷேதத்துக்கு அவஸரம் பார்த்திருந்து முகங்காட்டுவானான பின்பு,

இவனுக்கு ஹிதாம்சத்தில் செய்யவேண்டுவது உண்டோ? இப்படியிருக்கிற பகவதஸ்வரூபத்தை புத்திபண்ணுகையிறே இவன் ப்ரபந்நனாகையாவது. அவன் தன் ஸ்வரூபோபதேசத்தைப் பண்ணி, “உன்னால் வரும் இழவுக்கு அஞ்சவேண்டா, மாசுச:” என்றாப்போலே, இவரும் அவன் ஸ்வரூபத்தை அநுஸந்தித்து, “என் இனி வேண்டுவம்” என்கிறார். அப்ரதிசேஷதமே பேற்றுக்கு வேண்டுவது. அதுக்குப் புறம்பான யோக்யதா யோக்யதைகள் அகிஞ்சித்கரம். வேல்வெட்டி நம்பியார் நம்பிள்ளையை, “பெருமாள் கடலை சரணம் புகுகிறவிடத்தில் ப்ராங்முகத்வாதி நியமங்களோடே சரணம் புக்காராயிருந்தது. இவ்வுபாயம் இதர ஸாதநங்கள் போலே சில நியமங்கள் வேண்டியிருக்கிறதோ?” என்று கேட்க, “பெருமாள் தமக்கு ‘ஸமுத்ரம் ராகவோ ராஜா சரணம் கந்துமர்ஹதி’ என்று உபதேசித்தான் ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான்; அவன்தான் பெருமாளை சரணம் புகுகிறவிடத்தில், கடலிலே ஒரு முழுக்கிட்டு வந்தான் என்றில்லை; ஆக, இத்தால் சொல்லிற்றாயிற்று என்னென்னில்; பெருமாள், இஷ்வாகு வம்ச்யராய், ஆசார ப்ரதாநராகையாலே, சில நியமங்களோடே சரணம் புக்கார்; ராக்ஷஸஜாதீயனாகையாலே, அவன் நின்ற நிலையிலே சரணம் புக்கான்; ஆகையாலே, யோக்யனுக்கு அயோக்யதை ஸம்பாதிக்கவேண்டா; அயோக்யனுக்கு யோக்யதை ஸம்பாதிக்க வேண்டா; ஆகையாலே ஸர்வாதிகாரம் இவ்வுபாயம்” என்று அருளிச்செய்தார். பகவத்ப்ரபாவ ஜ்ஞாநமுடையார்க்கு “இதுவே அர்த்தம்” என்று தோற்றியிருக்கும்; “கேவல க்ரியாமாத்ரத்துக்கே பலப்ரதாந சக்தியுள்ளது” என்று இருப்பார்க்கு “இவ்வர்த்தம் அநுபபந்நம்” என்று தோற்றியிருக்கும்.

விளக்கம் - (என் இனி வேண்டுவம்) - பரமபக்தி மற்றும் எண்ணிக்கை ஆகிய இரண்டிற்கும் ஒரே போன்று தனது திருமுகத்தைக் காண்பிற்பான் என்ற பின்னர் ஏதேனும் குறைவு உண்டோ? ஸர்வேச்வரன் இந்த ஆத்மாவிடம் வெறுப்பின்றி சரியான காலத்தை எதிர்நோக்கித் திருமுகம் காட்டுவான் என்று ஆன பின்னர், இந்த ஆத்மா தனது நன்மையைக் குறித்து ஏதும் செய்யவேண்டுமோ? இப்படியாக உள்ள ஸர்வேச்வரனின் ஸ்வரூபத்தைப் புத்தி பண்ணுவதே இவன் ப்ரபந்நன் ஆதல் என்று கருத்து. ஸர்வேச்வரன் தனது ஸ்வரூபத்தை உள்ளது உள்ளபடி தானே காண்பித்து, உபதேசம் செய்து, “உன்னால் ஏற்படும் துன்பம் குறித்து அச்சம் கொள்ளவேண்டாம் - மா சுச: - துயரம் கொள்ளாதே” என்று கூறினான்; இதே

போன்று இவரும் தனது ஸ்வரூபத்தை எண்ணி, “நான் இனி வேண்ட என்ன உள்ளது?”, என்றார். ஆக ஸர்வேச்வரனை வெறுக்காமல் உள்ளதை மட்டுமே வேண்டியபடி இருந்தால் போதுமானது; இதற்கு மாறாக உள்ள யோக்யதை, யோக்யதை இல்லாமை போன்றவை அவசியம் அற்றவை என்று கருத்து. வேல்வெட்டிநம்பி என்பவர் ஸ்வாமி நம்பிள்ளையிடம், “இராமன் கடலிடம் சரணம் புகுந்தபோது கிழக்கு பார்த்து இருத்தல் போன்ற சில நியமங்களைச் செய்து சரணம் புகுந்தார். ப்ரபத்திக்கும் இது போன்ற நியமங்கள் ஏதேனும் உண்டோ?”, என்று கேட்டார். இதற்கு நம்பிள்ளை, “விபீஷணன் இராமனிடம் இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (19-31) - ஸமுத்ரம் ராகவோ ராஜா சரணம் கந்துமர்ஹதி - அரசனாகிய இராமன் கடலைச் சரணம் அடையத்தக்கவரே - என்று உபதேசித்தான். ஆனால் அவன், தான் இராமனிடம் சரணம் புகுந்தபோது ஸமுத்ரத்தில் நீராடிவிட்டு வரவில்லை. ஆகவே இதனால் அறியப்பெறுவது என்னவென்றால் இராமன் இசுஷ்வாகு குலத்தின் ஆசாரத்திற்கு ஏற்ப ஒரு சில நியமங்களுடன் சரணம் புகுந்தான்; விபீஷணன் ராசுஷஸ குலம் என்பதால் அப்படியே சரணம் புகுந்தான்; ஆகவே யோக்யனாக உள்ள ஒருவனுக்கு அயோக்யதை அவசியம் இல்லை, அயோக்யனாக உள்ள ஒருவனுக்கு யோக்யதை சம்பாதிக்க வேண்டியதில்லை என்று கருத்து. ஆகவே இந்த ப்ரபத்தி அனைவருக்கும் ஏற்றதே”, என்று அருளிச் செய்தார். ஸர்வேச்வரனுடைய ப்ரபாவம் குறித்து நல்ல ஞானம் கொண்டவர்களுக்கு “இதுவே சரியான அர்த்தம்” என்று தோன்றும்; “செயல்களுக்கு மட்டுமே பலனை அளிக்கும் ஆற்றல் உண்டு” என்று எண்ணுபவர்களுக்கு “இது சரியான அர்த்தம் அல்ல” என்று தோன்றும்.

வ்யாக்யானம் - (மண்ணும் இத்யாதி) காரணமான பூதபஞ்சகத்துக்கும் உள்ளீடாய், “பஹு ஸ்யாம்” என்கிறபடியே தன் விகாஸமேயாம்படியிருக்கிற உபகாரகன் கண்ணுள்ளே நிற்கும் காதன்மையால் தொழில், எண்ணிலும் வரும், என் இனி வேண்டுவம்? தன்னியொழிந்த ஸகலபதார்த்தங்களும் தன் ஸங்கல்பத்தைப் பற்றி உளவாம்படி இருக்கிற ஸர்வேச்வரன், தன் பக்கல் ஆசாலேசமுடையார் ஸங்கல்பத்தைப் பற்றித் தான் உளனாம்படி இருப்பானான பின்பு, இவ்வாத்மாவுக்கு ஒரு குறையுண்டோ? என்கிறார். “நல்வாயுவும்” என்றது - தாரகத்வத்தைப் பற்றி. விண்ணுமாய் - இவற்றுக்கு அந்தராத்மாவாய் நிற்கும்

என்றபடி. “விரியும்” – பஹுஸ்யாம் என்கிறபடியே விஸ்த்ருதனாகா நிற்கும். “எம்பிரான்” - எனக்கு உபகாரகன். ப்ரதமையை த்விதீயையாக்கி, “எம்பிரானை” என்று கிடக்கிறது.

விளக்கம் - (மண்ணும் இத்யாதி) - அனைத்திற்கும் காரணமான பஞ்சபூதங்களுக்கும் அந்தர்யாமியாக, தைத்திரீய ஆனந்தவல்லீ - பஹு ஸ்யாம் - நான் பலவாகக் கடவேன் - என்பதற்கு ஏற்ப அனைத்தும் தனது மலர்த்தியே என்னும்படி உள்ள உபகாரகன்; தன்னைத் தவிர உள்ள அனைத்து வஸ்துக்களும் தனது ஸங்கல்பத்தப் பற்றினால் மட்டும் அவற்றின் இருப்பு என்பது உண்டாகும் என்று அவன் உள்ளபோது, இந்த ஆத்மாவிற்கு என்ன குறை உண்டாகும் என்கிறார். நல்வாயுவும் என்பதன் மூலம் காற்று அனைத்தையும் தரிக்க வைப்பது என்று கூறுகிறார். (விண்ணுமாய்) - இவற்றுக்கு அந்தர்யாமியாய். (விரியும்) - பஹு ஸ்யாம் - நான் பலவாக விரிவேன் - என்பதற்கு ஏற்ப மலர்ந்து நிற்பான். (எம்பிரான்) - எனக்கு உதவி செய்தபடி இருப்பவன்.

1-10-3 எம்பிரானை யெந்தை தந்தை தந்தைக்கும்

தம்பிரானைத் தண்டாமரைக் கண்ணனை
கொம்பராவு நுண்ணேரிடை மார்பனை
எம்பிரானைத் தொழாய் மடநெஞ்சமே

பொருள் - எனது சொல்வழி நிற்கின்ற நெஞ்சமே! எனக்குப் பல உதவிகள் செய்தபடி உள்ளவனை, என்னளவில் மட்டும் நிற்காமல் எனது குலத்திற்கே நாதனாக உள்ளவனை, குளிர்ந்துள்ள கடாசஷத்துடனும் தாமரை போன்ற அழகும் கொண்ட திருக்கண்கள் உடையவனை, மலரின் காம்பு மற்றும் நாகம் ஆகியவற்றைக் காட்டிலும் மெலிந்த இடையைக் கொண்டவளான பெரியபிராட்டியைத் தனது திருமார்பில் கொண்டவனை - இப்படியாக உள்ள எனது ஸ்வாமியை நீ வணங்குவாயாக.

அவதாரிகை - “கண்டாயே அவன் ஸ்வரூபமிருந்தபடி; நீயும் உன் ஸ்வரூபத்துக்குச் சேர நிற்கப்பாராய் நெஞ்சே!” என்கிறார்.

விளக்கம் – “பரமபக்தி மற்றும் எண்ணுதல் ஆகிய இரண்டிற்கும் ஒரே போன்று திருமுகம் காண்பிக்கும் அவன் ஸ்வரூபத்தை நீ கண்டாய் அல்லவோ? இனி நீயும் உனது ஸ்வரூபத்துக்கு ஏற்றபடி அவனுடன் சேர்ந்து நிற்க முயல்வாயாக”, என்று தனது நெஞ்சத்திடம் உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – (எம்பிரானை) – கீழிற்பாட்டில் அவன் நீர்மையை அநுஸந்தித்து, என் நாயனானவனை என்கிறார். (எந்தை இத்யாதி) தம்மளவிலேயாய் அடியற்றிருக்கை அன்றிக்கே, என் குடிக்கு நாயகனானவனை என்கிறார். இவர் இப்படி ஏத்தினவாரே, ப்ரயோஜநாந்தரபரருடைய பாசுரத்துக்கும், அநந்யப்ரயோஜநர் பாசுரத்துக்கும் வாசியறிமவனாகையாலே “இப்படி ஏத்துகிறவன் ஆர்?” என்று குளிரக் கடாசுகித்தான்; (தண் தாமரைக் கண்ணனை) “தாநஹம் த்விஷத: க்ரூராந் ஸம்ஸாரேஷு நராதமாந் சுகிபாமி” என்னுமவன் இப்படி கடாசுகிக்கைக்கு ஹேதுவென் என்று பார்த்தார்; அருகே கடாசுகிப்பிக்கிறார் உண்டாயிருந்தது; (கொம்பராவு நுண்ணேரிடை மார்பனை) கொம்பு போலவும், அரவுபோலவும் இருப்பதாய், அதுதானும் நுண்ணிதாயிருந்துள்ள இடையை உடைய பெரியபிராட்டியைத் திருமார்பிலே உடையவனை. “அரவு” என்கிற இத்தை “அராவு” என்று நீட்டிக்கிடக்கிறது; “நச்சராவனை” என்னக்கடவதிறே. அன்றியே, கொம்பை லக்ஷகரிக்கிற இடை என்றுமாம். (எம்பிரானை) அச்சேர்த்திக்கு ஒருகால் “எம்பிரானை” என்கிறார். (தொழாய்) தொழப்படும் விஷயம் ஒரு மிதுநமாயிற்று இருப்பது. (மடநெஞ்சமே) “தொழுதெழு” என்னலாம்படி பாங்கான நெஞ்சன்றோ நீ.

விளக்கம் - (எம்பிரானை) - கடந்த பாசுரத்தில் அவனுடைய நீர்மையை எண்ணி “எனது ஸ்வாமியை” என்றார். (எந்தை இத்யாதி) – தன்னுடைய அளவிலே மட்டும் அல்லாமல், தனது வம்சத்திற்கும் உதவுவதால் தனது குடிக்கே ஸ்வாமி என்கிறார். இவர் இப்படியாக இவனைப் புகழ்ந்தவுடன், தன்னைத் தவிர வேறு பலனை விரும்புவர்கள் யார், தன்னைத் தவிர மற்ற பலனை விரும்பாதவர்கள் யார் என்ற வேறுபாடு அறிபவன் என்பதால், “இப்படியாக நம்மைத் துதிப்பவர் யார்?”, என்று இவரை குளிர நோக்கினான். (தண் தாமரைக் கண்ணனை) - கீதையில் (16-19) – தாநஹம் த்விஷத: க்ரூராந் ஸம்ஸாரேஷு நராதமாந் சுகிபாமி – என்னை

வெறுப்பவர்களையும், என் மீது பொறாமை கொள்பவர்களையும் நான் ஸம்ஸாரத்தில் தள்ளுகிறேன் - என்று உரைத்த இவன் நம்மைக் கடாசஷிக்கக் காரணம் என்ன என்று ஆழ்வார் வியந்தார். அப்போது தன்னைக் குளிர நோக்கும்படிச் செய்தவர் அவன் அருகிலேயே உள்ளதைக் கண்டு உரைக்கிறார். (கொம்பராவு நுண்ணேரிடை மார்பனை) - கொம்பு போன்றும், பாம்பு போன்றும் மெல்லிய இடையைக் கொண்ட பெரியபிராட்டியைத் தன் திருமார்பில் உடையவன். அரவு என்றால் நாகம்; ஆனால் இங்கு அரவு என்று உள்ளது; இந்தப் பதம் பாம்பு என்று குறிக்குமோ என்ற சந்தேகத்திற்கு ப்ரமாணம் காட்டுகிறார், திருச்சந்தவிருத்தம் (85) - நச்சராவணை - என்றது காண்க. (எம்பிரானை) - இந்தச் சேர்த்திக்காக ஒருமுறை "எம்பிரான்" என்கிறார். (தொழாய்) - தொழவேண்டிய விஷயம் இங்கு ஒரு ஜோடியாக உள்ளது. (மடநெஞ்சமே) - திருவாய்மொழி (1-1-1) - தொழுதெழ - என்று கூறுவதற்கு ஏற்றபடி உள்ள நெஞ்சம் அல்லவா நீ?

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவிருத்தம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்த

வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 65)

62. இறையோவிரக்கினுமீங்கோர் பெண்பால் எனவுமிரங்காது

அறையோவென நின்றதிருங்கருங்கடல் ஈங்கிவள் தன்

நிறையோவினியுன்றிருவாளாலன்றிக்காப்பரிதால்

முறையோ அரவணைமேல் பள்ளிகொண்ட முகில்வண்ணனே

பொருள் - கருமையான நிறம் கொண்ட ஸமுத்திரம், மிகவும் யாசித்து நின்றாலும் வேறு உதவியில்லாத பெண்ணாக இவள் உள்ளபோதிலும் சிறிதும் இரக்கம் கொள்ளாமல் தயை செய்யாமல் உள்ளது. மேலும் அறைகூவுபவர்கள் போன்று ஸ்திரமாக உள்ளது. இது என்ன கொடுமை! ஆதிசேஷன் மீது சயனித்துள்ள மேகம் போன்ற நிறம் கொண்ட ஸ்வாமியே! இனி இவளுடைய நிலையானது உன்னுடைய க்ருபை அல்லாமல் வேறு எதனாலும் காப்பாற்றப்பட இயலாது. இது முறையா?

அவதாரிகை - கீழ் க்ருஷ்ணாவதார ஸௌலப்யத்தையிறே யநுஸந்தித்தது; அந்த அவதார ஸமகாலத்திலே தாமுளராகப் பெறாமையாலே வந்த வாற்றாமையாலே, கலந்து பிரிந்தாளொரு பிராட்டி தசையை ப்ராப்தரானார். அவள் பிரிவாற்றாமைக்கு மேலே கடலோசையும் பாதகமாகா நின்றதென்று திருத்தாயார் சொல்லுகிறாளாயிருக்கிறது.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில் க்ருஷ்ணாவதாரத்தின் ஸௌலப்பயத்தை எண்ணியபடி இருந்தார். அப்படிப்பட்ட க்ருஷ்ணாவதார காலத்தில் தான் இந்த உலகத்தில் பிறக்காமல் இருந்த காரணத்தினால் மிகுந்த துக்கம் ஏற்பட்டது. இந்தப் பிரிவுத் துன்பம் காரணமாகத் தலைவனுடன் சேர்ந்து பிரிந்த பிராட்டியின் நிலையை மீண்டும் அடைந்தார். இவளுடைய பிரிவாற்றாமையை அதிகப்படுத்தும்விதமாக, கடல் ஓசையும் வந்து இவளுக்கு மேலும் பாதகத்தைச் செய்தது என்று திருத்தாயார் உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (இரக்கினு மீங்கோர் பெண்பால் எனவு மிறையோ விரங்காது) காலிலே விழுந்து சரணம் புகச்செய்தேயும் “சரணம் புகுகைதான் மிகையாம்படிக் கீடாயிறே இவள் தசை” என்று தசையைக் காட்டச்செய்தேயும், “புறன்பொரு புகவில்லாதாளொரு அபலைகிடாய்” என்னச்செய்தேயும் ஏகதேசமுமிரங்குகிறதில்லை. பாதகர்க்கித்தலையி லெளிமையை யறிவித்தவளவாய்விட்டது; “இத்தனையெளிதாகில் நமக்கு நினைத்தபடி பாதிக்கலாமாகாதே” யென்று அதிலேயு முறைக்கைக்குடலாயிற்று. இதுதான் “சரணம்” என்றால் இரங்குமதன்றிக்கே அம்புக்குமுகங்காட்டுமதிறே. அது ஆர்த்திக்கிரங்கு மதல்லவே அம்புக்கிரங்குமதிறே. தனக்குச் சரணமென்றாலிரங்குமதன்றே, தனக்கு மரணமானாலிரங்குமதிறே. (அறையோவென நின்றதிருங்கருங்கடல்) “இங்ஙனே வெளியிலே புறப்பட்டாயோ? அறையோ வறை என்றறைகூறுவாரைப்போலேயிரா நின்றது. (கருங்கடல்) அகவாயில் சீற்றமுடம்பிலே நிழலிட்டாற்போலே யிருக்கை. “சிவப்புங் கறுப்பும் சினம்” என்னக்கடவதிறே.

விளக்கம் - (இரக்கினு மீங்கோர் பெண்பால் எனவு மிறையோ விரங்காது) - கால்கலில் விழுந்து சரணம் புகுந்த பின்னரும், “சரணம் புகுவது மட்டும் இவள் உள்ள நிலையை வெளிப்படுத்த மிகவும் உயர்ந்த செயல்” என்று கூறலாம்படி இவள் நிலையை வெளிப்படுத்திய பின்னரும், “வேறு ஏதும் துணை இல்லாத பெண்” என்று உணர்த்திய பின்னரும் இந்த ஸமுத்திரம் எந்தவிதத்திலும் இரக்கம் கொள்ளவில்லை. நமக்குத் துன்பம் உண்டாக்குபவர்களிடம் நம்மிடம் உள்ள எளிமையை உணர்த்தி, அவர்கள் மேலும் துன்புறுத்த வாய்ப்பு அளித்தது

போன்றதாயிற்று. “இவளை வருத்துவது இத்தனை எளிது என்றால், நான் நினைத்தபடி இவளைப் பாதிக்கலாம் போலும்” என்று மேலும் வருத்தத் தொடங்கியது. இங்கு இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (21-8) – அத்ய மே மரணம் வாபி தரணம் ஸாகரஸ்ய வா – நான் இப்போது மரணம் அடையவேண்டும் அல்லது இந்த ஸமுத்திரத்தைக் கடக்கவேண்டும் என்று ஸங்கல்பம் செய்து – என்ற ச்லோகத்தைத் திருவுள்ளம் கொண்டவராக அருளிச்செய்கிறார். இராமன் ஸமுத்திரத்தைச் சரணாகதி செய்த பின்னரும் வரவில்லை; ஆனால் அம்பை எடுத்தவுடன் கடலரசன் ஓடி வந்தான். ஆக “சரணம்” என்றால் இரக்கம் கொள்ளாமல் அம்புக்கு இரங்கும் கடல் அல்லவோ? துன்பமான ஒலிக்கு இரக்கம் காட்டாமல், அம்புக்கு இரங்கும் அல்லவோ? தனக்குச் சரணம் என்றபோது இரங்காமல், மரணம் என்றால் இரங்கும் அல்லவோ? (அறையோவென நின்றதிருங்கருங்கடல்) – சுகீவன் வாலியிடம், “வெளியில் வருவாயா மாட்டாயா” என்று அறைகூவல் விடுத்தது போன்று இந்தக் கடலும் செய்கிறது. (கருங்கடல்) – உள்ளத்தில் இருக்கின்ற கோபம் வெளியே தென்படுவது போன்று காணப்படுகிறது. சிவப்பும் கருப்பும் சினம் – சிவந்த நிறமும், கருமையும் கோபத்தின் அடையாளம் – என்றது காண்க.

வ்யாக்யானம் - (ஈங்கித்யாதி) இவ்வவஸ்த்தாபந்தையான விவருடையவடக்கமானது. (உன் திருவருளாலன்றிக் காப்பரிதால்) உம்முடைய ப்ரணயித்வத்தால் நோக்குமெல்லை கழிந்ததிறே. ஸ்வரூப ப்ரயுக்தமான க்ருபையாலே யல்லது நோக்கவொண்ணாதாய் வந்து விழுந்தது. ஊரார் சொல்லும் பழிக்கஞ்சி மீளுமெல்லையுங்கழிந்தது. (முறையோ) “தத்தஸ்யஸ்த்ருசம்பவேத்” என்றிருக்கும் நிலைகழிந்து கூப்பிட்டுப் பெறவேண்டும் தசையாய் வந்து விழுந்தது. (அரவணை யித்யாதி) செங்கற்கீரைகட்டிக் கூப்பிடாகிலும் பெறவேண்டும்படியாயிற்று வடிவழகும் படுக்கையும். (அரவணைமேல்) இவள் கடின ஸ்த்தலத்திலே கிடக்க நீர் மெல்லிய படுக்கையத் தேடிக்கிடக்கிறீரே. (முகில்வண்ணனே) இத்தை எம்பாரருளிச் செய்கிறபோது இயலைச் சொல்லுகிறவரைப் பார்த்து, “இவ்வளவில் முகங்காட்டாதே செங்கற்கீரை கட்டவிருக்கிறவர் முதலிகளாயிருப்பார், தலையிலே பிரம்புகள் விழிலும்

‘முகில்வண்ணரே’ என்னீர்” என்றருளிச்செய்தார். இருவருமானவன்று சேரநிற்கவும் பிரிந்தவன்று தாய்க்கூற்றிலே நிற்குமவரிறேயிவர்.

விளக்கம் - (ஈங்கித்யாதி) - இப்படிப்பட்ட துன்பத்தை அடைந்துள்ள இவளுடைய அடக்கம் என்பது, (உன் திருவருளாலன்றிக் காப்பரிதால்) - உன் காதல் காரணமாக அறிவிழந்து, அறிவின் எல்லை இழந்து நின்றது. “எத்தனை ஒதுக்கினாலும் உன்னையே சரண் புகுவது” என்பதான ஸ்வரூபப்ரயுக்த நிலையானது உன்னுடைய கடாசுடித்தால் அல்லாமல் வேறு எதனாலும் மாறாது. இப்படி இருந்தால் ஊரில் இருப்பவர்கள் பழிப்பார்களோ என்று அச்சம் கொண்டு தன்னை மாற்றிக் கொள்ளும் நிலையையும் இவளது அடக்கம் என்பது மறந்தது. (முறையோ) - இராமாயணம் ஸுந்தர காண்டம் (39-30) - தத்தஸ்யஸ்த்ருசம்பவேத் - என்னை வந்து அழைத்துச் சென்றால்தான் இராமனின் பெருமைக்கு ஏற்றதாக இருக்கும் - என்ற நிலை மாறி, அவனைக் கூப்பிட்டுத் தன்னைக் காக்கும்படி உணர்த்தும்விதமாக நிலைமை ஆனது. (அரவணை யித்யாதி) - காவிப் புடவை அணிந்து அழைத்தாலும் வந்து பெற வேண்டும்படியாக இவள் வடிவமுகு உள்ளது. (அரவணைமேல்) - இவள் துன்பமானதும் கடினமானதும் ஆகிய தரையில் கிடக்க, நீ மென்மையான படுக்கையில் உறங்குகிறாயே. (முகில்வண்ணனே) - ஸ்வாமி எம்பார் இதனை ஒருவர் உரைத்தது கேட்டு, “இத்தனை அழைத்த பின்னரும் திருமுகம் காண்பிக்காமல் காவிப்புடவை உடுக்கும் ஒருவர் உயர்ந்த ஸ்வாமிகளாக இருப்பார்; ஆகவே அவரை முகில்வண்ணன் என்று அழைக்காமல் முகில்வண்ணர் என்று கூறுவீர்”, என்றார். ஜோடியாக உள்ள ஸர்வேச்வரனும் பெரியபிராட்டியுமே ஏற்றவர்கள் என்று கூறும் எம்பார், இங்கு பிராட்டியின் பக்கம் நின்று ஸர்வேச்வரனை வெறுப்பது போன்று ஏன் உரைத்தார்? இருவரும் சேர்ந்து நின்றபோது அவ்விதம் உரைத்தார்; இப்போது பிரிந்தபோது தாயின் ஸ்தானத்தில் நின்று உரைத்தார்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்